

УДК 811.111'371

DOI https://doi.org/10.24919/2663-6042.12.2019.189282

ІНТОНАЦІЙНІ ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ АФЕКТУ В АНГЛОМОВНОМУ ХУДОЖНЬОМУ КІНОДИСКУРСІ

Негляд К. О.

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова

У статті досліджено мелодійні, висотні, силові та темпоральні особливості афективного мовлення в англомовному художньому кінодискурсі. Запропоновано власне тлумачення афекту, згідно з яким афект є бурхливою короткочасною емоційною реакцією великої інтенсивності, переважно негативного характеру, що характеризується послабленням або втратою вольового контролю над поведінкою реципієнта і наростанням емоційного збудження. Запропоновано власну класифікацію афективних станів, яка ґрунтується на комбінації емоцій як виявів цього стану. Доведено, що хоча теоретично будь-яка емоція може досягти рівня афекту, якщо її спричинено сильним стимулом, однак на практиці афект завжди починається з приємного або неприємного подиву, а потім, за умови наростання емоційного збудження, перетворюється в такі базові емоції, як страх, відчай, гнів і захоплення, які формують певні комбінації між собою.

На основі аудиторського й електроакустичного аналізу визначено інтонаційні засоби вираження афекту в англомовному кінодискурсі. Окреслено, що афективне мовлення характеризується контрастним інтонаційним оформленням. Головною його особливістю є варіювання та контрастність усіх акустичних показників. Установлено інтонаційні параметри виокремлених типів афективних станів. На рівні мелодики фразам афекту переважно властиве вживання низхідних ядерних тонів та варіативних емпатичних шкал: низхідної, висхідної, ковзаючої та скандентної. Найвищі показники тонального рівня характеризують афект позитивного характеру, а також афект, заснований на страху, жахові та відчаї. Афект, зумовлений презирством або огидою, має доволі низькі тональні показники. Тональний діапазон фраз афективного мовлення є здебільшого середнім або широким. Особливо широкий діапазон характеризує фрази афекту, які засновані на радості та страху. Найвищі показники інтенсивності зафіксовані у мовленні персонажів, які відчують радість, а найнижчі – у мовленні персонажів, які відчують огиду та відчай. Темп вимовлення фраз афективного мовлення варіює від швидкого до помірного. Найшвидше вимовляються фрази у стані погрози та огиди, а найповільніше – фрази, у яких афект ґрунтується на радості та жаху.

Ключові слова: афект, інтонація, висота тону, інтенсивність, тривалість.

Neglyad K. O. Intonation means of expressing affect in English fictional discourse. The article highlights melodic, pitch, intensity and temporal peculiarities of affective speech in English fictional discourse. The article offers a definition of affect, according to which affect is seen as strong, intense, short-timed emotional reaction of predominantly negative nature, characteristic of attenuation or loss of volitional control over the recipient's behavior as well as increase in emotional agitation. Affect is connected with sudden changes of a person's life, important conditions which are accompanied by quick movements and changes of their visceral functions. Though presumably, any emotion can reach the state of affect, in reality affect is always caused by astonishment, which later on transforms into anger, fury, despair, disgust or joy. The article offers a classification of affect states based on the types of emotions that constitute affect. The results of the carried out auditory and electro-acoustic investigation have been helpful to conclude that affective speech is characterized by great intonation contrasts. The speech range can be either wide or extremely narrow. The pitch level is either high or low. The speech tempo varies from quick to slow. As for the terminal tones, they are mostly falling and various types of heads are used. Moreover, intonation characteristics of the singled out affect types have been established and compared. The highest pitch figures have been registered in positive affect speech as well as in the phrases, in which affect is based on fear, horror and despair. The widest speech range is characteristic of positive affect and affect based on fear. The highest intensity figures distinguish positive affect and affect, based on disgust and despair. The speech tempo of affective phrases varies from quick to slow, the quickest being threat and disgust filled affect and the slowest being joy and horror.

Key words: affect, intonation, pitch, intensity, duration.

Постановка проблеми та обґрунтування актуальності її розгляду. Протягом останніх десятиліть проблема емотивності входить до кола найбільш обговорюваних в антропоцентричній лінгвістиці питань (Ю. Д. Апресян, В. Арнольд, А. Н. Баранов, А. Вежицька, В. Г. Гак, В. І. Жельвіс, В. А. Кухаренко, Е. О. Нушикян, В. І. Шаховський, Л. В. Цибіна, Н. В. Цинтар, Ю. В. Юсева та ін.). І це закономірно, бо вираження різних емоцій супроводжує повсяк-

денне спілкування людей у будь-якій спільноті. Емоції як фізіологічні стани організму охоплюють усі види почуттів і переживань людини – від глибоко травмувальних страждань до високих форм радості та ейфорії.

Одним з різновидів емотивності є афект, який кваліфікують як крайню схвильованість мовця. Афект є характерною рисою живого мовлення, йому притаманні такі ознаки: швидке виникнення, інтен-

сивність переживання, короткочасність, бурхливе вираження (експресія), зниження свідомого контролю за своїми діями, імпульсивність.

Як відомо, типізованим відображенням живого мовлення слугує її художня імітація. Вербальний компонент фільму, кінодіалог, як і діалог у художньому літературному дискурсі, наближений (стараннями сценариста, режисера та акторів) до законів реальної комунікації. Але на відміну від художнього літературного дискурсу, який неодноразово слугував об'єктом дослідження при вивченні емоцій, художній кінодискурс ще не розглядали як матеріал для вивчення мовленнєвих проявів афекту персонажів. Нагальною потребою вважаємо вивчення мовленнєвих проявів афекту на матеріалі художнього кінодискурсу.

Відсутність розвідок, скерованих на встановлення вербальних та невербальних засобів вираження емоцій в усному мовленні, а також те, що інтонаційна реалізація афекту в усному мовленні досі не слугувала об'єктом лінгвістичних досліджень, зумовило **актуальність** пропонованої розвідки, присвяченої саме інтонаційним характеристикам мовлення персонажів англomовного кінодискурсу, які знаходяться в стані афекту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Афект як вияв емотивності все частіше привертає увагу лінгвістів, серед яких К. І. Беляєва, Н. Г. Кравченко, О. О. Лисенкова, Є. М. Мажар, К. Г. Нікуліна, Т. Н. Синеокова, Д. М. Співак, М. М. Сусллова, О. В. Тищенко та ін.

Трактування терміна *афект* сходить до робіт радянського психолога А. Р. Луриї, який проводив дослідження стану людини в ситуації судового слідства, конкурсних іспитів і т. д. Саме завдяки йому виникло розуміння афекту як інтенсивного переживання невідповідності між мотивами діяльності суб'єкта і можливістю успішної реалізації цієї діяльності [8].

Лінгвістичні дослідження особливостей мовлення в стані емоційної напруги свідчать, що стан афекту є своєрідним фільтром, який значно нівелює соціокультурні характеристики мовної особистості. Тим часом власне стану афекту присвячено незначну кількість лінгвістичних досліджень, більшість з яких зосереджено на структурно-синтаксичних особливостях афективного мовлення. Наприклад, у працях М. М. Сусллової та О. О. Лисенкової порушено питання саме про структурно-синтаксичні особливості афективного мовлення; Т. Н. Синеокова побудувала парадигму структурно-семантичних ознак афективного мовлення, К. І. Беляєва виявила структурно-семантичні особливості афективного мовлення; О. В. Тищенко звернувся до структури та семантики дієслівних предикатів афекту.

Крім того, К. Г. Нікуліна описала лексичні маркери афективного мовлення, Н. Г. Кравченко зосередила свою увагу виключно на афективному внутрішньому мовленні, а О. Н. Мажар розглянула афект як удаваний стан оратора, який є засобом маніпуляції аудиторією.

На слухну думку Н. Г. Кравченко, афективне мовлення формується в екстраординарних умовах,

стресових ситуаціях під впливом емоційного стану індивіда, провокованого сигналами, викликаними винятковими обставинами, і тому має вивчатися як із лінгвальної, так із екстралінгвальної позицій [5, 194].

Цікавим надбанням дослідження афективного мовлення К. І. Беляєвої, яке стосується саме звукової сторони мовлення, стало виокремлення ознаки, яка раніше не була зареєстрована в межах структурно-семантичної класифікації англійського афективного мовлення – матеріально надмірних паузозаповнювачів. У функції наповнювачів пауз у момент хезитацій в англійському афективному мовленні зареєстровано елементи *now / well / I mean* [2, 20]. Дійсно, результати нашого власного дослідження підтверджують наявність такого роду пауз хезитації у мовців в афективному стані.

Проте афективне мовлення характеризується такими яскравими та контрастними змінами в інтонаційній організації мовлення, що воно не вичерпується даними про паузи хезитації.

Формулювання мети і завдань статті. Пропонована розвідка спрямована на вивчення мелодійних, висотних, силових та темпоральних особливостей афективного мовлення в англomовному художньому кінодискурсі. Реалізація поставленої мети передбачає виконання таких *завдань*:

- запропонувати власне тлумачення афекту як емоційного вибуху;
- надати власну класифікацію афективних станів;
- на основі аудиторського й електроакустичного аналізу встановити інтонаційні засоби вираження афекту в англomовному кінодискурсі;
- виявити і порівняти інтонаційні характеристики виокремлених типів афективних станів.

Матеріалом дослідження послугувала вибірка із 300 кіноепізодів вираження афекту, виокремлених із сучасних англomовних художніх фільмів та серіалів.

Методи дослідження. Для виконання поставлених завдань використано загальнонаукові та спеціальні лінгвістичні дослідницькі методи. Серед *загальнонаукових* методів у роботі застосовано *описовий* – для планомірної інвентаризації та виокремлення інваріантних і варіативних ознак аналізованого фактичного матеріалу; *функціональний* – для дослідження мовних одиниць в дії, у процесі функціонування з огляду на цілеспрямовану природу мовних одиниць і явищ. У межах *спеціальних* мовознавчих методів застосовано *прагмалінгвістичний метод* – для аналізу вживання мовцем певних емоційно-забарвлених мовних форм; *компонентний аналіз* – для вивчення реалізації певного типу афекту інтонаційними засобами; *аудиторський аналіз*, який дав змогу ідентифікувати й інтерпретувати зібрані фонологічні дані; метод *інтонування*, що посприяв графічному відображенню інтонації фраз афекту; *інструментально-фонетичний аналіз* прислужився в дослідженні параметрів частоти, інтенсивності та тривалості фраз афекту.

Виклад основного матеріалу дослідження. Згідно зі словниковими дефініціями, афект є «короткочасним станом сильного емоційного переживання (жаху, люті, розпачу), який зазвичай супроводжується втратою контролю над своїми діями» [19] або

«протилежність спокою духу, позначає будь-яке, викликане почуттям, припинення або утруднення в звичайному, нормальному перебігу представлень» [18, 38].

П. М. Якобсон визначає афект як різко виражену емоцію, яка стрімко розвивається [16]. На думку П. К. Анохіна, це найвищий за інтенсивністю ступінь протікання як негативних, так і позитивних емоцій, при цьому знак протікання афекту (позитивний або негативний) не пов'язаний безпосередньо зі змінами в роботі свідомості [1, 339]. В цілому, психологи наголошують на тому, що афект супроводжується падінням активності вищих рівнів психіки, різким зниженням здатності до активної розумової діяльності; спостерігається дефектність сприйняття, що виражається в так званому звуженні свідомості: свідомість фіксується тільки на тій події, яка викликала афект, а все інше стає лише фоном [12].

Т. Н. Синеокова вважає, що афект є найбільш яскравою, концентрованою формою прояви всіх емоційних реакцій – від власне емоцій (у вузькому сенсі) до волевиявлень [13, 30].

Е. Шаус переконаний, що афект є несвідомим переживанням напруги, моментом безформної і неструктурованої напруги [17].

Спостереження над фактичним матеріалом дають змогу стверджувати, що афект не можна однозначно віднести до позитивних або негативних емоцій, хоча він може бути викликаний і несподівано радісною звісткою. Здебільшого афект викликають переживання негативного характеру. Афективними проявами позитивних емоцій уважають захоплення, натхнення, ентузіазм, напад нестримних веселощів, сміху, а афективними проявами негативних емоцій – лють, гнів, жах, відчай, що супроводжуються нерідко ступором (застигання в нерухомій позі).

Неоднорідний характер афективних станів спонукав А. Н. Лука класифікувати їх. Учений виділяє вісім видів афекту: *блаженство, захоплення, здивування, відчай, лють, злобу, жах, огиду* [7]. Але важко уявити, що такі афективні стани можуть існувати у чистому виді, не змішуючись один з одним. Крім того, постає запитання, чим тоді такі афективні стани відрізняються від базових емоцій, таких як радість, подив, гнів, огида, презирство і страх (за К. Ізардом [4]).

Ми вважаємо, що хоча теоретично будь-яка емоція може досягти рівня афекту, якщо її зумовлено сильним стимулом, однак на практиці, як показує аналіз фактичного матеріалу, афект завжди «відштовхується» від приємного або неприємного *подиву*, а потім при наростанні емоційного збудження перетворюється в такі базові емоції, як *страх, відчай, гнів* і *захоплення*, які формують певні комбінації між собою.

За нашими спостереженнями, страх зазвичай переростає у відчай, а гнів комбінується з погрозою або презирством. Щобільше, саме цей комбінований, гетерогенний характер емоційного збудження і дає змогу наголошувати на особливому статусі стану афекту.

Таким чином, аналіз фактичного матеріалу свідчить, що стан афекту неодмінно викликається сильним подивом, потрясінням, шоком, який може мати як негативний, так і позитивний характер. Потім, при наростанні емоційності, до подиву приєднуються страх, відчай, гнів чи радість. Пропонуємо таку класифікацію афективних станів:

1. Неприємний подив → страх → жах + відчай.
2. Неприємний подив → гнів → лють + погроза.
3. Неприємний подив → гнів → лють + презирство.
4. Неприємний подив → огида + відчай.
5. Приємний подив → радість → ейфорія.

Тільки останній, четвертий тип позначений знаком «+». У дослідженій вибірці позитивний афект становить лише 3.5% епізодів. В інших випадках афект викликають переживання негативного характеру.

Підсумовуючи сказане, визначаємо афект як бурхливу короткочасну емоційну реакцію великої інтенсивності, переважно негативного характеру, яка характеризується послабленням або втратою волевого контролю над поведінкою реципієнта і наростанням емоційного збудження.

У стані афекту мисленнєво-мовленнєва діяльність людини здійснюється в умовах практично позамежного збудження (істерика, екстаз і т. п.) або позамежного гальмування (ступор, транс і т. п.): коли бурхливо протікаючий афект отримує домінуючий характер, свідомість звужується до кола пов'язаних лише з ним уявлень, а сприйняття зовнішнього світу майже повністю виключається або спотворюється. Для цього стану характерне гальмування найбільш пізно засвоєних, складних форм поведінки і тимчасове відновлення менш складних, більш стереотипних форм реакцій, включаючи мовленнєві [14, 86]. Отже, з погляду експресивного синтаксису афект реалізується короткими, часом еліптованими фразами, у яких спостерігається багато повторів та майже завжди наявна градація – наростання. На лексичному рівні помітне вживання інвективної лексики.

Оскільки метою наступної розвідки є визначення інтонаційної організації афективного мовлення, був проведений власний аудиторський та електро-акустичний аналіз фактичного матеріалу, який уможливив отримання низки спостережень щодо варіативних інтонаційних ознак фраз, які виражають виокремлені типи афективних станів.

Результати фонетичних експериментів показують, що загальний напрямок руху висоти тону в просодичному контурі сприяє розрізненню емоцій позитивного або негативного знака й різної модальності: аудитори зазвичай пов'язують підвищення висоти із приємними емоціями, а її зниження співвідносять зі страхом або презирством [3; 11]. Загалом проведене фонологічне дослідження підтверджує цю тезу.

Дані про частотні характеристики афективного мовлення містяться в таблиці 1. Для більш стислої форми ми не додали до переліку емоційних станів *подив*, оскільки він є незмінним атрибутом будь-якого афективного прояву.

За даними табл. 1, висота тону у фразах афекту є контрастною, вона варіює від високої (більше 300 Гц) до низької (нижче 150 Гц).

Загальний напрямок руху висоти тону в просодичному контурі сприяє розрізненню афективних станів виокремлених нами типів. Найвищі показники тонального рівня зафіксовані при вимовленні фраз афекту першого та п'ятого типу, тобто коли афект має позитивний характер (387 Гц на першому наголошеному складі та 324 Гц – на ядерному), або коли афект заснований на страху, жаху та відчай (304 Гц на першому наголошеному складі та 268 Гц – на ядерному). З іншого боку, якщо афект заснований на презирстві або огиді, його тональні характеристики доволі низькі (152–169 Гц на першому наголошеному складі та 124–136 Гц – на ядерному).

Тональний діапазон фраз афективного мовлення є переважно середнім або широким. Особливо широкий діапазон характерний для фраз афекту, які засновані на радості (178 Гц) та страху (137 Гц). Під час вимовляння афективних станів інших типів тональний діапазон дещо вужчий (від 82 до 105 Гц).

Спостереження аудиторів та електроакустичне дослідження показують, що фрази афекту переважно характеризуються вживанням низхідних ядерних тонів (він становить 80% всіх уживань тонів). Прикладом уживання низхідних ядерних тонів може слугувати епізод із фільму *An ideal husband*, в якому леді Чілтерн дізнається про те, що її чоловік, якого вона вважала зразком доброчесності, на початку своєї кар'єри здійснив незаконну операцію і заробив таким чином свій стартовий капітал. Отже, імідж ідеального чоловіка видався фальшивим, леді Чілтерн впадає в стан афекту і, не

стримуючи емоцій гніву та презирства, звертається до свого чоловіка:

- *Tell me it is not true. Tell me it is not true!*
- *Please. Let me tell you, please! Listen to me!*
- *No, don't come near me! Don't touch me!*
- *Listen to me!*
- *How could you?! How could you do that, Robert?! You've lied to the whole world!*
- *Gertrude, please, I must tell you!*
- *No, don't say... don't say anything!* (1).

Фрази леді Чілтерн короткі, переривчасті, останні наголошені слова у фразах оформлені низхідними ядерними тонами.

У тих випадках, коли мовцю вдається сформулювати свою думку, висловити свої емоції у більш поширених синтаксичних єдностях, актуальними є такі емфатичні шкали, як низхідна, висхідна, ковзаюча та скандентна. Наведемо приклад з фільму *One day*: після нічного купання в морі Декс і Ганна виявляють, що весь одяг Декса вкрадено. Декс безладно бігає пляжем. Він роздратований втрагою костюма від Армани, і йому соромно через те, що він голий. Люди, які сидять в кафе за столиками на березі, глузують з нього і не роблять жодних спроб допомогти, що допроваджує його до сказу. Афект тут включає такі емоційні стани, як лють, відчай, сором. У першій з виділених фраз вживано ковзаючу шкалу, а у другій – висхідну:

They've stolen my clothes! You little... Will someone call the police? Wait! Come back! Could you please stop laughing and do something to help? Armani, that suit was. The little frogs even took my underpants. Little French bastards! (3)

Далі ми звернулися до параметра інтенсивності першого наголошеного складу та інтенсивності ядерного складу (див. табл. 2).

Таблиця 1

Частотні показники афективних фраз, Гц

№ з. п.	Тип афекту	Висота тону		Тональний діапазон
		Перший наголошений склад	Ядерний склад	
1.	страх + жах + відчай	304	268	137
2.	гнів + лють + погроза	185	147	105
3.	гнів + лють + презирство	169	136	89
4.	огіда + відчай	152	124	82
5.	радість + ейфорія	387	324	178
	У середньому	240	200	118

Таблиця 2

Показники інтенсивності афективних фраз, dB

№ з. п.	Тип афекту	Інтенсивність		Максимальна інтенсивність у фразі
		першого наголошеного складу	ядерного складу	
1.	страх+жах+відчай	64	68	68
2.	гнів+лють+погроза	59	64	64
3.	гнів+лють+презирство	61	59	61
4.	огіда+відчай	51	55	55
5.	радість+ейфорія	72	61	72
	У середньому	61.4	61.4	64

Щодо інтенсивності першого наголошеного складу та інтенсивності ядерного складу, спостерігаються незначні коливання показників у різних типах афективних фраз. Найвищі показники інтенсивності зафіксовано в мовленні персонажів, які відчують радість (72 dB на першому наголошеному складі та 61 dB на ядерному складі). Найнижчі показники інтенсивності – у мовленні персонажів, які відчують огиду та відчай (51 dB на першому наголошеному складі та 55 dB на ядерному складі).

Далі були досліджені параметри тривалості (див. табл. 3).

За даними електроакустичного аналізу, темп вимовлення фраз афективного мовлення варіює від швидкого до помірного. Дослідження середньоскладової тривалості свідчить про те, що найскоріше вимовляються фрази у стані погрози (220 мс) та огиди (234 мс), а найповільніше – фрази, у яких афект ґрунтується на радості (305 мс) та жаху (298 мс).

Щодо тривалості синтагм, з яких складаються афективні фрази, вони переважно короткі (від 505 до 980 мс).

Далі були досліджені параметри тривалості першого наголошеного і ядерного складів афективних фраз. Виявилось, що перший наголошений склад характеризується уповільненням мовлення, якщо мовець відчуває радість (320 мс) або жах та відчай (304 мс). Незначне уповільнення темпу спостерігаємо також на першому наголошеному складі фраз, які виражають лють та презирство (277 мс) (320 мс). Стосовно ядерного складу, його тривалість довша теж у фразах жаху та відчаю (328 мс), люті та презирства (317 мс) і радості (314 мс). У фразах інших типів темп нормальний або прискорений. Найсуттєвіше прискорення спостерігаємо на перших наголошених складах фраз афекту, заснованого на погрози (230 мс) та відчаї (250 мс).

Чергування сповільненого та нормального або нормального й прискореного темпу сигналізує про швидку зміну почуттів мовця та їхню комплексну природу.

Висновки та перспективи подальших досліджень у цьому напрямі. Таким чином, афект визначаємо як бурхливу короткочасну емоційну реакцію великої інтенсивності, переважно негативного характеру, яка характеризується послабленням або втратою вольового контролю над поведінкою реципієнта і наростанням емоційного збудження.

В роботі запропонована власна класифікація афективних станів:

1. Неприємний подив → страх → жах + відчай.
2. Неприємний подив → гнів → лють + погроза.
3. Неприємний подив → гнів → лють + презирство.
4. Неприємний подив → огида + відчай.
5. Приємний подив → радість → ейфорія.

За результатами проведеного аудиторського та електроакустичного аналізу, доходимо висновків відносно інтонації висловлювань у стані афекту: афективне мовлення характеризується контрастним інтонаційним оформленням. Головною його особливістю є варіювання та контрастність всіх акустичних показників.

Фрази афекту характеризуються контрастними тональними показниками: висота тону варіює від високої (більше 300 Гц) до низької (нижче 150 Гц). Найвищі показники тонального рівня характеризують афект позитивного характеру (387 Гц на першому наголошеному складі та 324 Гц – на ядерному), а також афект, заснований на страху, жахові та відчаї (304 Гц на першому наголошеному складі та 268 Гц – на ядерному). Афект, заснований на презирстві або огиді, має доволі низькі тональні показники (152 – 169 Гц на першому наголошеному складі та 124 – 136 Гц – на ядерному).

Тональний діапазон фраз афективного мовлення є переважно середнім або широким. Особливо широкий діапазон характеризує фрази афекту, які засновані на радості (178 Гц) та страху (137 Гц). Під час вимовлення афективних станів інших типів тональний діапазон є дещо вузьким (від 82 до 105 Гц).

Щодо мелодики, фрази афекту переважно характеризуються вживанням низхідних ядерних тонів (вони складають 80% всіх вживань тонів) та варіативних емоційних шкал: низхідної, висхідної, ковзаючої та скандентної.

Найвищі показники інтенсивності зафіксовано в мовленні персонажів, які відчувають радість (72 dB на першому наголошеному складі та 61 dB на ядерному складі), а найнижчі – у мовленні персонажів, які відчувають огиду та відчай (51 dB на першому наголошеному складі та 55 dB на ядерному складі).

Темп вимовлення фраз афективного мовлення варіює від швидкого до помірного. Найскоріше вимовляються фрази у стані погрози (середньоскладова тривалість становить 220 мс) та огиди (234 мс), а найповільніше – фрази, у яких афект ґрунтується на радості (305 мс) та жаху (298 мс).

Таблиця 3

Показники тривалості афективних фраз, dB

№ з.п.	Тип афекту	Тривалість			
		синтагми	першого наголошеного складу	ядерного складу	Середньоскладова
1.	страх+жах+відчай	505	304	328	298
2.	гнів+лють+погроза	980	230	306	220
3.	гнів+лють+презирство	925	277	317	256
4.	огида+відчай	570	250	303	234
5.	радість+ейфорія	607	320	314	305
	У середньому	717	276	313	262

ЛІТЕРАТУРА

1. Анохин П. К. Эмоции. *Большая медицинская энциклопедия*. Т. 35. Москва : Прогресс, 1964.
2. Беляева Е. И. Классификация структурно-семантических особенностей английской аффективной речи: аспект однозначности : автореф. дисс. на соиск. науч. степ. канд. филол. наук : 10.02.04. Нижний Новгород, 2018. 24 с.
3. Бровченко Т. А., Волошин В. Г. Методические указания по математической обработке и анализу результатов фонетического эксперимента. Одесса : ОГУ, 1986. 49 с.
4. Изард К. Эмоции человека. Москва : Прогресс, 1980. 212 с.
5. Кравченко Н. Г. Афективне внутрішнє мовлення у новелі «Паніка» австрійської письменниці К. Іванчич. *Лінгвістика XXI століття: нові дослідження і перспективи*. Київ : Логос, 2012. С. 192 – 197.
6. Лисенкова О. А. Синтаксическая транспозиция в мужской и женской аффективной речи (на материале английского языка) : дисс. ... канд. филол. наук: 10.02.04. Нижний Новгород, 2007. 137 с.
7. Лук А. Н. Эмоции и личность. Москва : Знание, 1982. 176 с.
8. Лурия А. Р. Основные проблемы нейролингвистики. Москва : Прогресс, 1975. 156 с.
9. Мажар Е. Н. Аффективно-манипулятивный компонент ораторской речи : на материале английского языка : дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.04. Москва, 2005. 178 с.
10. Никулина Е. Г. Функционирование эмоционально-оценочной лексики в аффективной диалогической интеракции (на материале англоязычной художественной литературы конца XX и начала XXI вв.) : дисс. ... канд. филол. наук : 10.02.04. Киров, 2015. 200 с.
11. Нушикян Э. А. Типология интонации эмоциональной речи. Киев; Одесса : Вища школа, 1986. 157 с.
12. Рогачевский Л. А. Эмоции и преступления. Ленинград : Знание, 1984. 33 с.
13. Синеокова Т. Н. Парадигматика эмоционального синтаксиса (на материале английского языка) : дисс. ... докт. филол. наук : 10.02.04. Москва, 2004. 383 с.
14. Спивак Д. Л. Лингвистика измененных состояний сознания : дисс. ... докт. психол. наук: 10.02.19; 19.00.04. Санкт-Петербург, 1998. 351 с.
15. Сулова М. М. Синтаксические конструкции аффекта в современном английском языке : автореф. дисс. на соиск. науч. степ. канд. филол. наук : 10.02.04. Москва, 1997. 16 с.
16. Тищенко О. В. Структура і семантика дієслівних предикатів афекту. *Наукові записки НаУКМА. Філологічні науки*. 2012. Т. 137. С. 114–118.
17. Якобсон П. М. Психология чувств. Москва : Изд-во АН РСФСР, 1958. 384 с.
18. Shouse E. Feeling, Emotion, Affect. *M/C Journal*. # 8.6, 2005. P. 261–279.

ДОВІДКОВА ЛІТЕРАТУРА

19. Энциклопедический словарь / Издатели Ф. А. Брокгауз, И. А. Ефрон. Т. 76 (38). Ярославль, 1993.
20. Ефремова Т. Ф. Новый словарь русского языка. Москва : Русский язык, 2000. <http://slovari.gramota.ru/>

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. An Ideal Husband. Miramax Films: directed by Oliver Parker, 1999.
2. Breaking Bad. (U. S. TV series – 5 seasons, 62 episodes). Sony Pictures Television International. 2008 – 2013.
3. One Day. Random House Films: directed by Lone Scherfig, 2011.